

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **T. T.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Slezská 756/14, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 12. 2011, č. j. OAM-352/LE-BE02-ZA14-2011, E. č. L009108

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jiřího Ostrýta se sídlem Slezská 756/14, 120 00 Praha 2, se určuje ve výši 5.760,- Kč. Částka 5.760,- Kč bude Mgr. Jiřímu Ostrýtovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Ustanovenému tlumočnickovi PhDr. Jiřímu Šimovi, bytem Jiřího z Lobkovic č. 2233/6, 130 00 Praha 3, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 578,- Kč. Částka 578,- Kč bude ustanovenému tlumočnickovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 187438554/0300.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci z důvodu nepřipustnosti žádosti podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

Žalobce namítá porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci náležité a v potřebném rozsahu, jež je nezbytný pro rozhodnutí v dané věci. Podle žalobce nebyly dány podmínky k postupu podle § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť § 25 písm. i) zákona o azylu umožňuje zastavit řízení jen v případě, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany není přípustná. Důvody nepřipustnosti jsou upraveny v § 10a zákona o azylu. Jedním z důvodů nepřipustnosti je to, že cizinec opakovaně podává žádost, aniž by v ní uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly uplatněny v předchozím řízení. Žalobce však namítá, že vzhledem k postupu správního orgánu při ověřování výpovědi žalobce si správní orgán nemohl o uvedené otázce učinit dostatečný úsudek. Povinností správního orgánu je při hodnocení případu brát v úvahu také nejrozumnější zprávy a vyjádření monitorující stav a dodržování lidských práv ve světě, a to při každé podané žádosti, byť opakované, a zkoumat, zda nedošlo v zemi původu ke změně okolností a jak vypadají tamní podmínky v době rozhodování o aktuálně podané žádosti. Jedním z takových zdrojů informací je např. *Annual Report 2011 – The state of the world's human rights*, vydávaná Amnesty International. V zatím poslední zprávě z letošního roku například uvádí, že v zemi původu žalobce – Mongolsku, stále není vyřešen problém s postihováním vládních činitelů za porušování lidských práv. Ze zprávy je patrné, že současná situace v Mongolsku není zcela bezproblémová. Stále tak zůstává aktuální například otázka mučení. V podobném duchu hovoří také zpráva vydávaná Ministerstvem zahraničních věcí USA – *Country Report on Human Rights Practices 2010*. Zde je upozorňováno na přetrvávající problémy zneužívání vězňů a zadržených osob ze strany policejních orgánů, velmi špatné podmínky ve vězeních a vazebních věznicích, neúměrně dlouho trvající zadržování osob v přípravném řízení a celkově korupcí stížený soudní systém. Vzhledem k tomu, že u žalobce hrozí v případě návratu do země původu zatčení a postižení za spáchání trestného činu, nelze se vzhledem k současné situaci spoléhat na to, že s ním bude zacházeno v souladu s mezinárodně uznávanými standardy dodržování lidských práv. Vzhledem k výše uvedenému se tedy domnívám, že žalovaný správní orgán neměl Porušení § 3 správního řádu tedy také souvisí s postupem žalovaného, kdy tento již v řízení nezjišťoval další relevantní informace ze země původu – Mongolska, a to v souvislosti s tvrzeními uvedenými žalobcem. Vzhledem k výše uvedenému se žalobce domnívá, že žalovaný správní orgán neměl postupovat podle § 25 písm. i) zákona o azylu, ale měl se zabývat relevantními informacemi ze země původu a žádostí žalobce se zabývat meritorně. Žalobce se domnívá, že jeho žádost není nepřipustná a zastavení řízení z tohoto důvodu je nutno považovat za nezákonné.

Žalovaný v písemném vyjádření popřel oprávněnost žaloby a projevil nesouhlas s jejím obsahem, protože se v předmětné věci nedopustil tvrzených pochybení. Sdělil, že i nadále trvá na tom, že žádost (v pořadí třetí) neobsahovala nové skutečnosti ani tvrzení, která by odůvodňovala provedení meritorního řízení. Žadatel sice nově uvedl, že v zemi původu získal v roce 2007 nezákonně peníze z banky a že v říjnu roku 2006 ve rvačce usmrtil muže a

obává se postihu za toto jednání, ale tyto skutečnosti mohl žalobce uplatnit již v předchozích řízeních. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 5 Azs 12/2011 – 79, ze kterého vyplývá, že „...pokud žadatel ve správním řízení neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany....“ Žalovaný nepochybil ani tím, když k uváděným skutečnostem neprováděl dokazování pomocí konkrétních zpráv o dodržování lidských práv, neboť tvrzení žalobce nebyla způsobilá vyvolat nové posouzení jeho žádosti. Tvrzení, že žalobci hrozí v případě návratu zatčení a postižení v důsledku spáchání trestného činu, není totiž novou skutečností, protože mu musela být (vzhledem k době, kdy měly předmětné události, včetně trestního řízení, nastat) známa již dříve a mohl ji tak bezesporu uplatnit před správním orgánem již v rámci prvního řízení a učinit ji tak předmětem posouzení z pohledu naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Je pouze vinou žalobce, že se tak nestalo. Z pohledu třetího správního řízení se tak jednalo o tvrzení nepřipustné. Žalobce v řízení taktéž netvrdil nové skutečnosti ve vztahu k situaci v zemi původu (změna poměrů). K obecné situaci v zemi původu podotkl žalovaný, že Mongolsko je pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany zařazeno na seznamu tzv. bezpečných zemí původu, tj. zemí které splňují podmínky stanovené v § 2 odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný dále odkázal na ustálenou judikaturu, podle které institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.

Při jednání konaném dne 24. 2. 2012 účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.

Z obsahu správní spisu žalovaného vyplývá, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 4. 2008. V žádosti uvedl, že důvodem odchodu ze země původu byl čínský původ jeho přítelkyně; rodina si nepřála, aby se s ní stýkal, kvůli přítelkyni ho opustili i kamarádi. Žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná; žalobce neuspěl v žalobním ani kasačním řízení. Druhou žádost o mezinárodní ochranu podal dne 17. 4. 2009. V této druhé žádosti zopakoval týž důvod odchodu se země původu a sdělil, že opakovanou žádost podává, protože v České republice chce žít s novou přítelkyní. Řízení bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti.

V nyní projednávané žádosti ze dne 8. 12. 2011 uvedl, že v roce 2006 byl trestně stíhán pro trestný čin krádeže a ublížení na zdraví s následkem smrti; výsledek řízení nezná. Vlast opustil ze stejných důvodů jaké uvedl v předchozích žádostech. Měl přítelkyni čínského původu, ukradl peníze a ve rvačce usmrtil člověka. Opakovaně žádá o mezinárodní ochranu, jelikož důvody, které uvedl v předchozích žádostech stále trvají. O krádeži peněz a zabití člověka dříve nehovořil, protože se bál, že by byl vrácen do země původu. V případě návratu se obává odsouzení a uvěznění. Žalovaný vydal dne 14. 12. 2011 žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém konstatoval nepřipustnost žádosti, pro kterou řízení o mezinárodní ochraně zastavil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že skutečnosti, které žalobce „nově“ uvádí se odehrály před oběma předchozími řízeními. Pokud je žadatel považoval za tak důležité, mohl a měl je uvést již v prvním řízení. Správní orgán proto uzavřel, že výše uvedená tvrzení nelze považovat za nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Byly proto splněny podmínky pro posouzení žádosti jako nepřipustné.

Krajský soud v Praze přezkoumal rozhodnutí žalovaného a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Správní orgán vyšel při posouzení opakované žádosti žalobce z jím předestřených tvrzení a uzavřel, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti žádosti. Uvedený právní názor sdílí i soud. Žalobce nově uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu proto, že se v zemi původu dopustil trestné činnosti, pro kterou proti němu bylo zahájeno trestní stíhání. V případě návratu do země původu se proto obává odsouzení a uvěznění. K tomu soud uvádí, že tato tvrzení nelze považovat za nová, protože k oběma událostem došlo ještě před odchodem žalobce ze země původu a žalobce tak o jejich existenci věděl již v době podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejde proto o skutečnosti, které by žalobci nebyly známy již v předchozích řízeních. Žalobce tak neunesl břemeno tvrzení a žalovaný proto rozhodl v souladu se zákonem. Byl to totiž žalobce sám, kdo správnímu orgánu, ať již z jakýchkoli příčin, neuvedl v prvním řízení všechny pro rozhodnutí významné skutečnosti, které tak nemohly být předmětem zkoumání v prvním správním řízení. Na tomto místě soud odkazuje (stejně jako žalovaný ve vyjádření k žalobě) na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 5 Azs 12/2011 – 79 o rizicích neunesení břemene tvrzení tím žadatelem, který ihned při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvede všechny důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle které měl žalovaný pro své rozhodnutí použít jako podklad informace o dodržování lidských práv v zemi původu žalobce. Žalovaný vzal jako podklad pro své rozhodnutí tvrzení žalobce obsažená v poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která porovnal s tvrzeními obsaženými v předchozích žádostech, a na základě takto zjištěného stavu věci, který soud považuje za zcela dostatečný, rozhodl způsobem, který neodporuje zákonu.

S ohledem na přijatý právní závěr o neexistenci nových skutečností významných z pohledu azylu či doplňkové ochrany, nebyl žalovaný povinen zkoumat situaci v dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, která je nadto považována za tzv. bezpečnou zemi původu.

Ze všech výše uvedených důvodů má soud za prokázané, že žádost žalobce je nepřipustná a že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu, když řízení o nepřipustné žádosti podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Z důvodů právě předestřených proto soud konstatuje, že žalovaný neporušil ustanovení § 3 správního řádu. Soud proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Protože soud rozhodl ve věci samé, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly; soud proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupce z řad advokátů. Za této situace platí hotové výdaje a odměnu za zastupování podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. stát. Ustanovenému advokátovi byla přiznána odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů v celkové výši 5.760,- Kč. Uvedená částka představuje odměnu za dva úkony právní služby (nahlédnutí do spisu, které nahrazuje poradu s klientem a účast při jednání) po 2.100,- Kč (2 x 2.100), náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč (2 x 300)

podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše navýšeno o 20 % daň z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce plátcem.

Ustanovenému tlumočnickovi z jazyka mongolského přiznal soud odměnu ve výši 385,- Kč. Výše odměny byla stanovena podle § 17 odst.1 pol. 1. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, a zvýšena podle § 22 odst. 1, písm. b) téže vyhlášky o 10% za tlumočení z asijského jazyka.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2012

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Nicola Švecová